

Ro, renlighed og regelmæssige mord

- så er forfatter Anna Grue tilpas. Men hvorfor forlod hun Aalborg?

Af Charlotte Rørth og Laura Guldhammer (foto)
charlotte.roerth@nordjyske.dk

Anna Grue brygger kaffe af kapsler, der giver vand og bønner i samme afmålte forhold til hver enkelt kop. Hver eneste gang.

Hun tænder hjemmevant for den spruttende maskine, der står, hvor den skal på hjørnet af køkkenbordet med de dybt farvede gule krus og de grønne fade i Ursula-stellet på hyl- den oppe over. Selv om huset er ny- bygget, er det fuldstændigt færdig- indrettet og - som en selvfølge for den grafikeruddannede Grue og hendes mand, kunstmaler Jesper Christiansen - malet med Farrow & Balls farver, der er så mættede, at der ingen tvivl lades tilbage.

Her bor beslutsomheden. Ved siden af det nye hus ligger sommerhuset, de to købte for 20 år siden.

Derovre hører han opera i sit atelier. Lyden blæser ind i mellem ind ad den åbne dør.

Ellers er her stille.

Det er derfor, hun bor og skriver her, den succesrige forfatter af blandt andet krimiserien om den flir- tende reklamemand Dan Sommerdahl, der agerer detektiv. Om kort tid udkommer "De voksnes rækker", bind to i den mere stilfærdige, men lige så vildt sælgende trilogi om Victorias familieliv på Italiensvej fra 1950'erne og frem.

Lad os sætte os her, siger hun og tager plads i hjørnet af den solide og børne- og hundefamilieslidte kerne- lædersofa midt i rummet.

På sofabordet er der flere stærke farver. En buket dahlia plukket i det ene af de lange bede lagt ned mod Isefjorden, som kan ses fra de store sommerhusvinduer. Det regner. Og blæser. Næsten som nordenfjords. Også kun næsten.

Anna Grue er lige fyldt 60 og var 12 år gammel, da hun med egne ord blev forflyttet til Aalborg.

48 år efter husker hun sin skoletid på Klostermarksskolen med en akku- ratesse, der spidder.

Jeg begik den enorme fejl, at jeg på den allerførste dag vandt en sta- vekonkurrence. Havde jeg været smart, havde jeg stavet mindst ét ord forkert. Men sådan noget kan jeg ikke. Jeg er slet ikke strategisk tænken- de.

Børnenes hævn faldt prompte.

Det sidste ord, vi skulle stave, var marcipanbrød. Min modstander stave- dede forkert. Det gjorde jeg ikke, men lige efter lød det fra en af dren- gene, at det ikke var så mærkeligt, at jeg kunne stave til marcipanbrød,

når jeg var så glad for at spise dem ... Det var første gang, nogle antydede, at jeg var for tyk. Jeg havde aldrig spekuleret på min kropstype før. Al- drig. Det er ikke sikkert, han mente det så slemt, men det sved.

Hun kan huske, forfatteren, og for- tæller hurtigt og præcist sin version af livet som nyttilkommen skoleelev anno 1969. Hendes tonefald er nøg- ternt konstaterende. Det er ikke hen- des stil at lægge ord som såret eller barskt ind i beretningen.

Jeg kom fra en position i Randers, hvor en af drengene sagde om mig, at jeg var klassens stærkeste dreng. Jeg var lidt speciel, rapkæftet og grin- nende. Jeg fik de højeste karakterer, var den frækkeste og mest populære både blandt de andre børn og lærer- ne. I Aalborg fik jeg hugget med de samme. Alt det, der havde været en kvalitet ved mig før, var bare slet ikke noget for den pæne privatskole, jeg blev puttet ind i.

Selv om der er gået næsten et halvt århundrede, holder hukommelsen godt fat på ikke blot hændelserne, men i mindst lige så høj grad de følel- ser, der blev sat i gang hos 12-årige Anna.

De skulle ikke bestemme over mig, lyder det sammenfattende, og selv om hun i dag kan se, at det ud- tryk for menneskelig uafhængighed næsten kan virke afskrækkende på andre børn og måske endog lærere, var det ikke sådan, det oplevedes for hende som barn.

Jeg tolkede det ikke som usikker- hed. Jeg tolkede det som foragt for alt, der ikke var fra Aalborg.

Slog sig på hinanden

Hun kalder skoletiden "rædselsfuld" og fortæller om konstant at blive sendt på rektors kontor for at få lus- singer. Efter halvandet år blev hun "smidt ud". Hun kom på Gl. Hasseris Skole, hvor hun ikke var "speciel glad, men heller ikke led", og de tre år på Hasseris Gymnasium kaldte hun "gode".

Jeg boede i Aalborg i de formative år fra 12 til 20 år, men jeg faldt aldrig til. Jeg kunne ikke afkode den hu- mor, hvor man siger alt så underspil- let, og hvor det let kan lyde meget hårdere, end det er ment. Men ...

Hun ser op og har tændt de store, skrå øjne, der knibes sammen som for at fokusere helt skarpt.

Hvis jeg var vokset op i byen, ville jeg nok være blevet en ægte Aalborg- pige. Jeg har den samme hårdhed som byen. Men vi slog os på hinan- den. Bogstaveligt talt.

... fortsættes næste side ...

» Årh, det er jo kun 10 bind.

ANNA GRUE, om at skrive serien med den skaldede detektiv Dan Sommerdahl, Weekendavisen, 2009.

Blå bog

- 1957 Født i Nykøbing Sj. som første barn af Gudrun og Bendiks Skov-Petersen. vokset op i Randers og Aalborg sammen med lillebror Hans.
- 1976 Student, Hasseris Gymnasium.
- 1977-81 Skolen for Brugskunst, linjen for tegning og grafik, København. Herefter ansat som layouter, AD/tekstforfatter og redaktionssekretær og chefredaktør på musikbladet Mix.
- 1991-99 Chefredaktør, "forældre & BØRN".
- 1999-2003 Stifter og chefredaktør, "Bazar".
- 2005 Stifter og chefredaktør "Vi med Hund".
- 2005 "Noget for noget". Det Danske Kriminalakademis debutpris.
- 2006 "Det taler vi ikke om".
- 2007 Fra 1. februar forfatter på fuld tid
- 2007 "Dybt at falde".
- 2008 "Judaskysset"
2009 "Kunsten at dø".
- 2010 "Den skaldede detektiv".
- 2012 "Et Spørgsmål om Penge" og novelle-samlingen "De andre"
- 2013 "Sidste Forestilling".
- 2015 "Italiensvej".
- 2016 "I lige linje".
- Mor til Rune (1977), Astrid (1981), Johan (1989).
- Bedstemor til fire.
- Gift 1981 med Jesper Christiansen, kunstmaler.
- De bor ved Vig i Odsherred.

» Der udgives alt for meget, og noget af det er noget værre skidt.

ANNA GRUE, om krimier i ugebladet Søndag, 2008.

Hun rykker lidt i sit hjørne, så sofaen knirker.

- Man kan også sige det på en anden måde, fortsætter hun.

- Man kan sige, at jeg lærte, at jeg ikke kan gå på vandet. Eller man kan sige, at jeg lærte Janteloven at kende. Rigtig godt endda. Og den er ikke dårlig at kunne.

Anna Grues far, Bendiks Skov-Petersen, havde været afdelingsleder på ingeniørstudiet på det nyoprettede Aalborg Universitet, dengang AUC, og havde pendlet fra Randers i nogle år, da hendes mor, Gudrun, fik job som førstereservelæge på psykiatrisk sygehus, og de flyttede til Aalborg. Det var et moderne hjem, hun og hendes lillebror Hans voksede op i lige rundt om hjørnet fra Klostermarksskolen.

Et med hendes ord frigjort hjem, hvor deres far tog del i livet hjemme, og forældrene var "socialister og sådan noget". Forskellene på hendes og kammeraternes hjem var "ret markante", hun så dem, så sig selv.

Bedst i egen hule

Men selv om hendes forældre levede anderledes end det gængse familieliv, ville også hun selv bestemme og flyttede hjemmefra

som 14-årig. Først til sin mors veninde, siden som 16-årig i egen lejlighed på Vesterled.

Det var tidligt. Som mor får man lyst til at stryge barnet Anna over håret og tage sig af dig?

- Hvis du havde gjort det, havde jeg skubbet dig væk. Hårdt. Sådan er jeg. Jeg elsker at give omsorg, men jeg er ikke meget for at få den. Hvis folk ynker mig, går jeg helt i bakgear.

Holder det at være sådan et helt liv?

- Ja. Selvfølgelig vil jeg gerne have, at folk er søde ved mig, men hvis jeg har det skidt, vil jeg have lov at trække mig ind i min egen hule.

Nogle vil synes, det er sørgeligt, mens andre kan se det som en glæde at kunne tage vare på sig selv?

- Det kommer an på, hvem man er. Jeg er eneboer. Jeg kan godt lide at lave mad til mig selv og gøre mig umage med det. Jeg var også enspænder som lille. Jeg har svært ved at forestille mig ikke at være sådan, og jeg har ikke megen tålmodighed med dem,

der klynger sig til folk. Som forfatter skal jeg nok arbejde mere med det, så jeg kan skrive om at være afhængig af andre, siger hun, der kalder det noget af "det allersjoveste ved at være forfatter" at sidde for sig selv og se over på andre og forestille sig deres liv.

- Hvordan er det at have den kjole på? Hvordan føles stoffet? Hvordan er det mon at lægge sig til at sove ved siden af den mand hver aften? Hver gang, jeg møder en, der er anderledes end mig selv, bliver jeg helt optændt. Nysgerrig. Og så digter jeg fortællinger. Hvordan er det blive forskrækket over at møde en kvinde med torklæde? Måske bliver man det, hvis man kun ser det to gange om året?

Hun har "altid prøvet at gætte, hvad der foregik ind i hovedet på andre". Hun har sidet og lyttet på de voksnes snak og set på deres ansigter for at forstå, om de nu mente det, de sagde? Og hun leger stadig samme leg. Sætter sig på færgen og lader som om, at hun er optaget af sin mobil, men slår i stedet ørerne ud og lytter.

- Mennesker er interessante. Det synes jeg altså. Derfor bliver jeg også nødt til at sidde heroppe og skrive helt alene. Jeg tager alt for meget ind. Bare det at køre i bus. Der kører lange historier om de andre inde i mit

hoved med det samme.

Du har blandt andet været chefredaktør for flere magasiner i Aller-koncernen. Det er job fyldt med afbrydelser og møder og mange mennesker i storrumskontorer. Hvordan kunne du holde til det?

- Det kunne jeg heller ikke. Jeg gik ned med stress. Med et brag. Jeg elskede de job, men de var ikke en plan, jeg havde. Jeg blev uddannet grafiker, men nogle flinke chefer - og jeg selv - fandt ud af, at jeg var utrolig god til overblik og struktur. Problemet var, at jeg mentalt aldrig rigtigt passede til at være chef. Jeg er altid blevet irriteret over at skulle uddelegere, jeg hader at blive afbrudt, og jeg fungerer ikke ret godt på en arbejdsplads med mange mennesker. Men der findes ikke nej i min mund. Kom der en ekstra opgave, sagde jeg ja.

Du holdt til det i mange år?

- Ja, men det var en hård pris at betale. Jeg var sygemeldt i tre måneder med stress og depression. Da gik det op for mig, at jeg nok var bedre bygget til at sidde helt alene og have alle stemmerne inde i hovedet i stedet for ude omkring mig.

Det var en stemme udefra, der gav hende

det afgørende skub til som 46-årig at blive forfatter. Hun sad midt i depressionen, da psykologen stillede spørgsmålet: Hvorfor ikke nu?

- Jeg har altid sagt, at når jeg blev 60 år, ville jeg skrive krimier. Jeg har læst et hav af dem. De engelske, især. Agathe Christie begyndte jeg med som barn. Siden Ruth Rendell, P. D. James, Kate Atkinson... Jeg har samlet egne plot alle årene. De ligger parat.

Hun skrev "Noget for noget", der i 2005 fik Det Danske Kriminalakademis debutpris. Året efter kom "Det taler vi ikke om". Fra 2007 blev hun fuldtids forfatter.

- Den bedste beslutning næst efter at have fået børn, kalder hun karriereskiftet.

- Der var ikke til et helt arbejdsliv ude blandt andre i mig. Jeg vil tro, mange andre har det sådan, men mange vil nok også finde det her liv ensomt. Men jeg glæder mig helt vildt til de næste tre uger, hvor jeg bare skal sidde helt og alene og pløje mig igennem stakkene af kommentarer fra alle dem, jeg har sendt manus ud til. Nu skal jeg splitte manus ad og sætte det sammen igen. Det er i denne del af processen, man kan vise, at man er håndværker og ikke bare kan skrive en historie, men få den puslet på plads, så den dramaturgisk bliver rigtig. Det er lige

noget for en gammel redaktør som mig.

Hun kan krimiens puslespil efter at have læst krimierne og de store klassiske romaner i reolen bag sig. De står i alfabetisk orden. Når der kommer nye til, rykker de alle en tak til højre. At være drevet til at få ting til at gå op, brikker til at falde på plads, holde orden i liv og levned, skæbner og sager, er en egenskab, der nærmest er en forudsætning for en krimiskaber.

- Jeg er helt og aldeles ligeglad med mordene, men krimien giver en fast ramme. Det er lige noget for mig. Og for læserne. Man kan være tryk, og man lærer en masse mennesker at kende fra vidt forskellige miljøer.

Trilogien om Italiensvej er også skrevet i en forudsigelig ramme?

- Ja. Jeg kalder dem underholdningsromaner.

Selve Italiensvej findes. Anna Grue har luftet sine hunde op og ned af den, da hun boede på Samsøvej i samme villakvarter på Amager. Hun fik ideen til trilogien af at gå og forestille sig, hvordan en italiener ville opfatte hverdagslivet på de danske veje med navne fra sit hjemland.

- Meget er opfundet i bøgerne, men rigtig meget er rigtigt, og det skal det være. Synes

jeg, fastslår hun og gentager:

- Altså være helt rigtigt.

Så du leger selv detektiv?

- Ja, det er nok lidt OCD-agtigt, siger hun, der bruger sine nord-tendenser effektivt og åbenlyst til stor glæde for læserne. For at kunne skrive, hvordan man fejrede konfirmation henne i Filips Kirke, meldte hun sig ind i en gruppe på facebook for tidlige elever fra Skolen ved Sundet. Hun har "tappet den gruppe", siger hun med eftertryk.

- Jeg er jo fra Jylland, så der var en masse, jeg ikke vidste. Kaldte de det blå mandag eller andendagen?

Det hed andendagen, og gruppen kunne også fortælle, hvor man gik hen på andendagen, hvem man delte flødebolle med, og hvor man kunne kysse, når nu der var drenge- og pigegård på skolen.

- Jeg elsker det. Elsker al den research. Elsker at gøre det korrekt. Jeg har talt i timevis med min mands moster og onkel, der er fra kvarteret og med en gammel læge, der havde praksis i området, og har gået rundt og snakket med folk, jeg mødte. Mange. Bagefter sender jeg manus til alle mulige. Det gør jeg altid med mine bøger. Historikere, en

sporvognsentusiast ... Jeg vil ikke hænges op på noget. Ikke engang om en bivogn havde træsåder eller ej.

Den store prøve med Italiensvej var, da hun skulle holde foredrag i Sundby Lokalhistoriske Forening og Arkiv, SULFA.

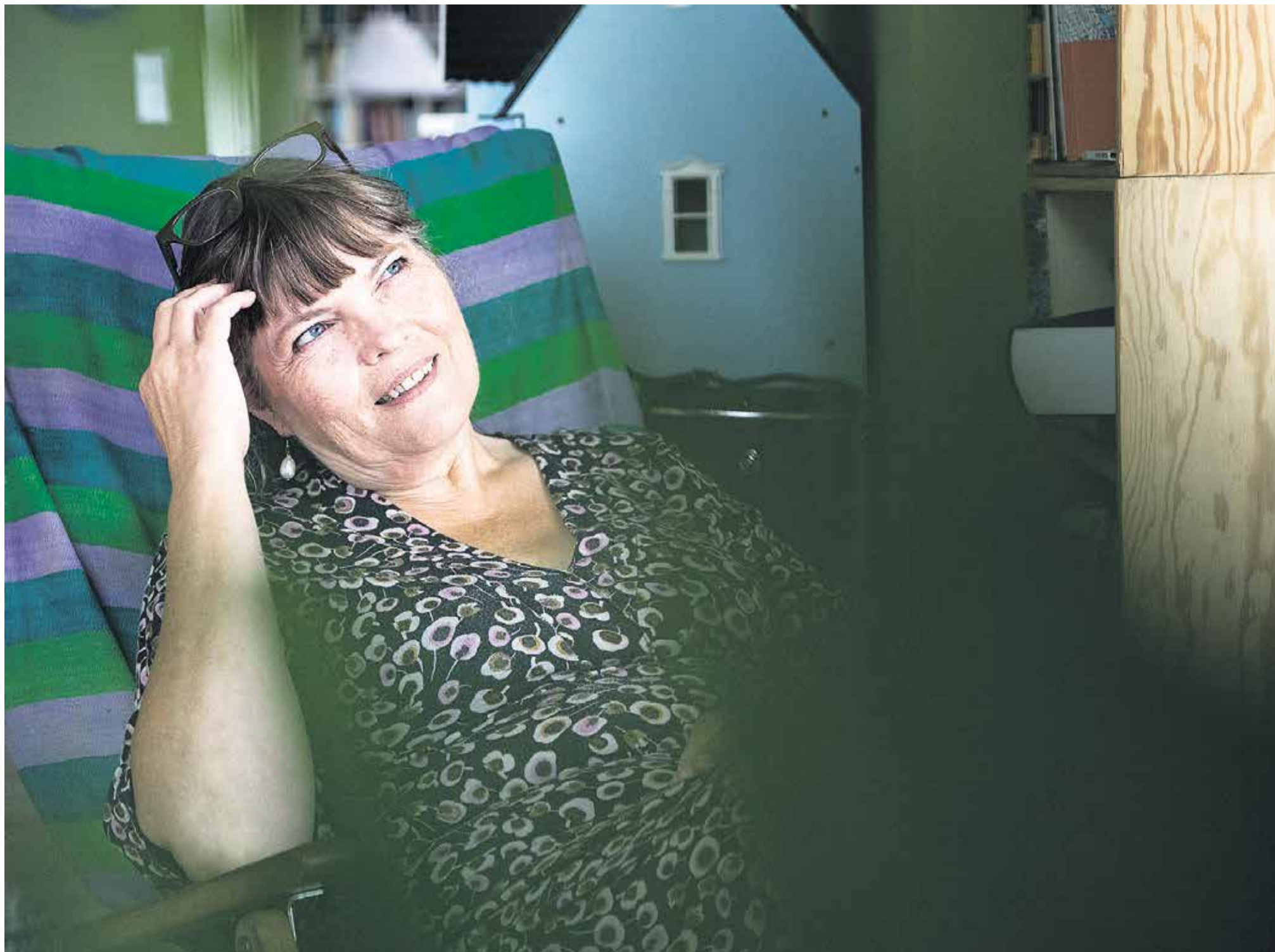
- De har hjulpet mig SÅ meget, og den aften var der godt nok lidt disput om, at jeg havde placeret Schous Sæbehush på selve Italiensvej, men det lå rundt om hjørne på Kastrupvej. I samme ejendom, men alligevel ... Ellers var der ingen, der fandt noget. Nix.

- Vi kan vel som læsere være ligeglade, hvor det lå?

- Ja. Men for mig er det en leg. Dan Sommerdahl-bøgerne er lagt i en fiktiv by, fordi jeg ikke vil diskutere med andre. Men her går jeg *all in*. Jeg læser Politiken hver dag, jeg skriver om. Jeg vil vide, hvordan vejret var, hvilke sportsbegivenheder, de talte om. Alt.

Inde på hendes kontor er et helt bord da også reserveret til researchbøger i brug. Her ligger blandt andet "Min barndom i 60'erne", "Beatles i København 4.6.64" og "Palle Sørensen - politimorder".

Første bind, "Italiensvej", foregik i 1950'erne, den næste begynder i 1964, hvor ...
...*fortsættes næste side ...*

hovedpersonen skal konfirmeres og elsker The Beatles, især Ringo. Det har hendes "snobbede, klassisk orienterede far" det ikke let med, så bogen er "én lang teenagekonflikt - hvordan det er at være teenager, og hvordan det er have en".

Og så er 1964 i følge forfatteren det sidste år i de uskyldige 1950'ere. I 1965 begyndte Vietnamkrigen, og herhjemme blev Palle Sørensen dømt for 18. september at have myrdet fire politimænd.

- Palle Sørensen boede med sin mor, der var rengøringskone, i Italiensvej nummer seks. Alle børnene i kvarteret kendte ham, fordi han gav dem slik, når de holdt porten for ham og hans NSU-knallert. Han var finmekaniker og derfor pengeskabseksperter og interessant og farlig for børnene. Han havde jo siddet i fængsel flere gange.

Hverdagsliv er vigtigst

Det sidste bind, som hun går i gang med til efteråret, foregår i 1970'erne, og da kan hun genoplive flere af sine egne minder.

- Det bliver sjovt.

Det er let at forstå, men hvorfor skal vi læse endnu et sæt bøger om de tre årtier?

- Fordi den tid, jeg skriver om i trilogien, er vigtig for vores hverdag, men altid bliver belyst ud fra en politisk vinkel. 68-generationen, du ved. Jeg vil hellere vide, hvordan det var hos en helt almindelig småborgerlig familie, der ikke var fremme i front, men passede deres rede. Hvor mange skriver bøger om SOSU-assistenten eller håndværkere, spørger hun retorisk og fortsætter:

- Jeg vil gerne være med til at genvinde en del af den respekt der er om at være husmor - og om at være et ganske almindeligt menneske. Det er alt det nære, der siger mig noget. Jeg ved *dælme* meget om at forholde sig til at have børn. Og hunde. Og at bygge hus. Og jeg går ret meget op i madlavning og have.

Hun plotter hverken sine bøger eller sit liv på forhånd. Siger hun. For set i bakspejlet, står det mere end klart, at hele hendes karriere har favnet det daglige familieliv. Alle

bøgerne foregår i en hverdag, der minder om en, vi kender. Og de magasiner, hun har stiftet og ledet har handlet om det derhjemme, børn og hunde især.

- "Vi med Hund" og "forældre og BØRN" er og bliver mine hjerte børn, erkender hun, der også gerne står ved, at hun har gjort det konkrete hverdagsliv til sin profession.

- Jeg er virkelig på det der med at gøre noget med mine hænder. Jeg bliver meget, meget træt, hvis jeg skal sidde og snakke om politiske, religiøse eller filosofiske emner. Det kan min hjerne slet ikke holde sig samlet om. Det siger mig ikke et fnidder, men jeg er gift med en mand, der synes, det er uhyre vigtigt. Så vores aftener kan godt blive vældig interessante, kan jeg sige dig, for et eller andet sted mødes vi i et overlap. Og så synes vi begge to, at det er helt utroligt, at det kan lade sig gøre.

De to har været sammen, næsten lige siden hun som 19-årig fik første barn, Rune, med Kaare Grue, som hun flyttede til København med. Kort efter mødte hun Jesper Christiansen. De har to børn sammen, bør-

nebørn og ikke at forglemme hvalpen Blixen, endnu en cocker spaniel.

- Jeg har elsket at bo i København. Det er helt vidunderligt sted for børn at vokse op med adgang til alle mulige forskellige kulturer, siger hun og fortæller om deres seneste beslutning om at erstatte deres lejlighed med atelier i hovedstaden med en anden.

- Vi har købt en nedlagt hundesalon i Vigerslev. Den tidligere ejer hed Connie. Kan du ikke høre, hvor mange historier, det sætter i gang i mig? Jeg har så ganske forfærdeligt mange ideer til bøger og fik endnu en her til formiddag, som jeg godt kunne have lyst til at gå i gang med nu og her, fortæller hun, der dog først skal lancere andet bind. Og skrive tredje bind. Og endnu en med Dan Sommerdahl, så "det kan tidligst blive i '20".

- Men måske er jeg halv professionel kennel-ejer til den tid? Eller vi har et hus Frankrig? Det tror jeg. Jeg er begyndt at gå til fransk ... ■

» Fortsætter den sociale gymnastik ret meget længere end det (et par timer ad gangen, red.), bliver jeg stresset og utidig.

ANNA GRUE, Alt for Damerne, 2013.